

อานุภาพกลืน 10

กลืน 10 ประการนี้ เป็นปัจจัยให้แสดงฤทธิ์ต่าง ๆ เมื่อบำเพ็ญปฏิบัติกลืนกองใดกองหนึ่งสำเร็จถึงจุดอดทนแล้ว ก็ควรฝึกให้ชำนาญในกลืนนั้น ๆ ถ้าปฏิบัติถึงอดทน 4 แล้ว แต่มีได้ฝึกอริชฐานต่าง ๆ ตามแบบ ท่านว่าผู้นั้นยังไม่จัดว่าเป็นผู้เข้าถึงกลืน อานาภาฤทธิ์ในกลืนต่าง ๆ มีดังนี้

ปฐวีกลืน มีฤทธิ์ เช่น นิรมิตคน ๆ เดียวให้เป็นคนมากได้ ให้คนมากเป็นคน ๆ เดียวได้ ทำน้ำและอากาศให้แข็งได้

อาโปกลืน สามารถนิรมิตของแข็งให้อ่อนได้ เช่นอริชฐานสถานที่เป็นดินหรือหินที่กั้นตารน้ำให้เกิดบ่อน้ำ อริชฐานหินดินเหล็กให้อ่อน

อริชฐานในสถานมีฝนแล้งให้เกิดฝนอย่างนี้เป็นต้น

เตโชกลืน อริชฐานให้เกิดเป็นเพลิงเผาผลาญ หรือให้เกิดแสงสว่างได้ ทำให้แสงสว่างเกิดแก่จักขุญาณสามารถเห็นภาพต่าง ๆ ในที่ไกลได้คล้ายตาทิพย์ ทำให้เกิดความรอนในทุที่ทุกสถานได้

วาโยกลืน อริชฐานจิตในตัวลอยตามลม หรืออริชฐานให้ตัวเบา เหาะไปในอากาศก็ได้ สถานที่ใดไม่มีลม อริชฐานให้มีลมได้

นิลกลืน สามารถทำให้เกิดสีเขียว หรือทำสถานที่สว่างให้มีดครึ้มได้

ปีโตกลืน สามารถนิรมิตสีเหลืองหรือสีทองให้เกิดได้

โลหิตกลืน สามารถนิรมิตสีแดงให้เกิดได้ตามความประสงค์

โอหาทกลืน สามารถนิรมิตสีขาวให้ปรากฏ และทำที่มีดให้เกิดแสงสว่างได้ เป็นกรรมฐานที่อำนวยการในทิพยจักขุญาณ เช่นเดียวกับเตโชกลืน

อาโลกกลืน นิรมิตรูปให้มีรัศมีสว่างไสวได้ ทำที่มีดให้สว่างได้ เป็นกรรมฐานสร้างทิพยจักขุญาณโดยตรง

อากาศกลืน สามารถอริชฐานจิตให้เห็นของที่ปกปิดไว้ได้ เหมือนของนั้นวางอยู่ในที่แจ้ง สถานที่ใดอับด้วยอากาศ ก็สามารถอริชฐานให้เกิดความโปร่งมีอากาศเพียงพอแก่ความต้องการได้

วิธีอริชฐานฤทธิ์

วิธีอริชฐานจิตให้เกิดผลตามฤทธิ์ที่ต้องการ ท่านให้เข้าฌาน 4 ก่อน แล้วออกจากฌาน 4 แล้วอริชฐานในสิ่งที่ตนต้องการจะให้เป็นอย่างนั้น แล้วกลับเข้าฌาน 4 อีก ออกจากฌาน 4 แล้วอริชฐานจิตหับลงไปอีกครั้ง สิ่งที่ต้องการจะปรากฏสมความปรารถนา

ณะกลืนร่วมวิปัสสนาญาณ

ท่านผู้ฝึกกลืน ถ้าต้องการให้ได้อภิญญา 6 ก็เจริญไปจนกว่าจะชำนาญทั้ง 10 กอง ถ้าท่านประสงค์ให้ได้รับผลพิเศษเพียงวิชาสาม ก็เจริญเฉพาะอาโลกกลืน หรือเตโชกลืน หรือโอหาทกลืน อย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วฝึกทิพยจักขุญาณ แต่ท่านที่ประสงค์จะเข้าสู่พระนิพพานเร็ว ๆ ไม่มีความประสงค์จะได้ญาณพิเศษเพราะเกรงจะล่าช้า ก็ขอให้พิจารณาดังนี้

เข้าฌานออกฌานพิจารณาชั้น 5

ท่านควรจะให้ถึงฌาน 4 หรือฌาน 5 เมื่อใดแล้วก่อนจะพิจารณาวิปัสสนาญาณ ท่านต้องเข้าฌานให้ถึงที่สุดจนอารมณ์จิตเป็นอุเบกขาเสียบสงบจากกิเลสเครื่องเศร้าหมองใจ มีอารมณ์ผ่องใสในกุศลธรรมแล้ว ออกจากฌาน 4 หรือฌาน 5 พิจารณาชั้นตามแบบวิปัสสนารวมดังนี้

พิจารณาว่า ชั้น 5 คือ

รูป ได้แก่ สภาพที่เห็นได้ด้วยตา

เวทนา ความรับอารมณ์ที่เป็นสุขและทุกข์ อารมณ์สุข เรียกว่า สุขเวทนา อารมณ์ทุกข์ เรียกว่า ทุกขเวทนา อารมณ์ว่างเฉย ๆ ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ เรียกว่า อุเบกขาสัญญา แปลว่า ความจำ

สังขาร หมายถึงอารมณ์ที่เป็นบุญ คืออารมณ์ผ่องใส ที่ได้มีไปด้วยความเมตตาปราณี อารมณ์ที่เป็นบาป คืออารมณ์ขุ่นมัว คิดประทุษร้ายที่เกิดขึ้นแก่ สังขารวิญญาน แปลว่า ความรับรู้ เช่น รู้ร้อน หิว หนาว หิว กระทบ แปรี้ยว เค็ม เป็นต้น

อาการทั้ง 5 นี้ เรียกว่า ชั้น 5 ซึ่งมีปรากฏประจำร่างกายมนุษย์และสัตว์ ท่านให้พิจารณาว่า ชั้น 5 นี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในชั้น 5 ชั้น 5 ไม่มีในเรา เพราะไม่มีความยั่งยืน มีเกิดขึ้นแล้วก็ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไป ในที่สุดก็สลายตัวไป มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของมัน

ซึ่งเป็นไปตามกฎธรรมดาที่ไม่มีอะไรขัดขวางได้ การเปลี่ยนแปลงทรุดโทรมนี้เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ทั้งทางกายและใจ ใจมีทุกข์เพราะไม่ประสงค์ให้ชั้น 5 เสื่อมโทรม ภายเป็นทุกข์เพราะได้รับการบิตค้นจากโรคภัยไข้เจ็บ การแสวงหาอาหารมาหล่อเลี้ยง ความไม่แน่นอนของในสภาพของชั้น 5 นี้ รูปนิมิตกสิณก็เช่นกัน ขณะนี้รูปกสิณตั้งอยู่ ความผ่องใสมีอยู่ แต่ในบางครั้งรูปกสิณก็เศร้าหมอง และรูปกสิณนี้ก็ไม้อาจดำรงอยู่ได้ตลอดไป ปรากฏขึ้นไม่นานก็สลายตัวไป เอาอะไรเที่ยงแท้แน่นอนไม่ได้เลย ปล่อยให้พิจารณาไป ให้เห็นเหตุเห็นผล ถ้าปล่อยให้จิตจะชาน ก็เข้าฉานในกสิณใหม่ พอใจเป็นอุเบกขาดีแล้ว ก็คลายฉานพิจารณาใหม่ ทำอย่างนี้ ไม่ช้าก็จะเกิดนิพพิทาญาณ มีความเบื่อหน่ายในสังขาร แล้วจะปลงความห่วงใยในสังขารเสียได้ มีอารมณ์ว่างเฉยเมื่อทุกข์เกิดขึ้นแก่สังขาร ท่านเรียกว่า สังขารูปกขาญาณ คือวางเฉยในสังขารด้วยอำนาจวิปัสสนาญาณ จากนั้นจิตจะเข้าโคตรภูญาณเป็นจิตอยู่ในระหว่างปลุกชนกับพระโสดาบัน หลังจากนั้นถ้าท่านไม่ประมาท พิจารณาสังขารตามที่กล่าวแล้ว โดยเข้าฉานให้มาก ออกจากฉานพิจารณาสังขารเป็นปกติ จิตจะตั้งมั่น ขำแรกก็เลยให้เด็ดขาดไปได้ โดยกำจัดสังโยชน์สามเบื้องต้นสามประการได้ อันเป็นชั้นพระโสดาบันพึงกำจัดได้ คือ สักกายทิฏฐิ คือ ตัดในเห็นว่า ร่างกายชั้น 5 เป็นของเรา เรามีในชั้น 5 นี้ ออกเสีย วิจิกิจฉา ละความสงสัยในมรรคผลเสียได้ โดยมีสัทธาเกิดขึ้น สีสัพพตปราชญ์ ถือศีล 5 อย่างเคร่งครัด

องค์พระโสดาบัน

คู่มือในการพิจารณาตัวเอง ขององค์พระโสดาบัน คือ
รักษาศีล 5 เป็นปกติ ไม่ทำให้ศีลขาดหรือต่างพร้อยตลอดชีวิต
เคารพพระรัตนตรัยอย่างเคร่งครัด แม้จะพูดเล่น ๆ ก็ไม่พูด
มีอารมณ์รักใคร่ในพระนิพพานเป็นปกติ ไม่มีความปรารถนาอื่นนอกจากพระนิพพาน

พระโสดาบันตามปกติมีอารมณ์ดังที่กล่าวนี้ อาการนี้จะเป็นความรู้สึกรวมๆ ไม่หนัก แต่ถ้าอารมณ์ใดในตอนในยังมีความหนักอยู่บ้าง ก็อย่าคิดว่าท่านเป็นพระโสดาบัน จะเป็นผลร้ายกับท่านได้ ต้องได้จริงถึงจริง แม้ได้แล้วก็ควรก้าวต่อไป เพราะมรรคเบื้องสูงยังมีต่อไปอีก

อ้างอิง

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). "พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์".

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). "พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลธรรม".

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). "พุทธธรรม".

"พระอภิธรรมมัตถสังคหะ".

<http://th.wikipedia.org/wiki/กรรมฐาน>

<http://www.geocities.com/grammathan/gasin.html>

เนื้อความพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๔ บรรทัดที่ ๑๑๕๘ - ๑๑๖๘. หน้าที่ ๕๑.

<http://www.84000.org/tipitaka/read/v.php?B=24&A=1158&Z=1168&pagebreak=0>